

Arrest

nr. 227 057 van 3 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat M. MAKIADI MAPASI
Place Jean Jacobs 1
1000 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 30 september 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping van 26 september 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat TSHIBANGU-KADIMAJ, die loco advocaat M. MAKIADI MAPASI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco E. MATTERNE advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 september 2019 wordt de verzoekende partij de beslissing tot teruggrijping gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

“(…)

de heer:

naam x voornaam x

geboren op (...)1993 te Accra geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Ghana wonende te Ghana

houder van het document Gewoon paspoort nummer xxx

afgegeven te Accra op : 30.06.2016

houder van het visum nr. xxx van het type C afgegeven door Nederlandse Autoriteiten te Accra

geldig van 06.09.2019 tot 21.10.2019

voor een duur van 30 dagen, met het oog op : TOERISME –BNL2 R/PL

afkomstig uit Accra met SN278 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(…)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene reist samen met zijn echtgenote M.A. (...) en verklaart voor toeristische doeleinden naar Europa – meer bepaald Warschau – te reizen. Betrokkenen zijn enkel in het bezit van een A4-blad waarop enkele bezienswaardigheden uit Warschau vermeld staan. Zelf kunnen ze echter geen enkele bezienswaardigheid, zoals vermeld in dit programma, opnoemen. Verder zijn ze niet in bezit van enige toeristische informatie (reisgids, brochures, stadsplan, toegangsbewijzen,...). Ze kunnen ook geen toelichting geven bij hun gepland verblijf. Op de vraag waarom ze Warschau willen bezoeken, zeggen ze dat ze via een vriend gehoord hebben dat Polen een mooi land is. Deze vriend heeft dan voor hen alles geregeld voor hun reis naar Polen (hotelboeking, reisprogramma, Schengenvisa,...).”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 26 september 2019 van haar vrijheid werd beroofd en sinds die datum wordt vastgehouden met het oog op haar terugdrijving. Omwille van de vasthouding met het oog op haar terugdrijving is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving heeft plaatsgevonden.

2.2.2.2. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Er moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. In wat als een enig middel kan worden beschouwd voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de formele motiveringsplicht, van de overeenkomst 2016/399 (Schengencode), van het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij meent dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

Na een theoretische uiteenzetting betoogt de verzoekende partij in essentie dat zij in bezit was van een A4-blad waarop de verschillende sites die zij wenste te bezoeken vermeld stonden en dat haar vriend die haar geholpen heeft zou optreden als toeristische gids. Het is absurd te stellen dat zij geen toegangtickets voor de sites kan voorleggen nu deze tickets ter plaatse aangekocht worden. De vaststelling dat zij haar toeristisch plan niet kon uiteenzetten heeft te maken met het feit dat zij verhoord werd in een taal die zij niet machtig is. Zij werd niet bijgestaan door een tolk.

Verzoekende partij betoogt voorts dat het A4-blad en de aard van het visum – toeristisch – het doel van haar reis verantwoorden. De voorwaarden van haar reis zijn eveneens vervuld door de hotelreservatie, de voldoende bestaansmiddelen, het terugkeerticket en de aanwezigheid in Warschau van een vriend die als gids zou optreden.

2.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de beslissing tot terugnijving vermeldt de verwerende partij dat de juridische grondslag voor de bestreden beslissing artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet is. Tevens worden de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen vermeld. Zo motiveert de verwerende partij dat: *“Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene reist samen met zijn echtgenote M.A. (...) en verklaart voor toeristische doeleinden naar Europa – meer bepaald Warschau – te reizen. Betrokkenen zijn enkel in het bezit van een A4-blad waarop enkele bezienswaardigheden uit Warschau vermeld staan. Zelf kunnen ze echter geen enkele bezienswaardigheid, zoals vermeld in dit programma, opnoemen. Verder zijn ze niet in bezit van enige toeristische informatie (reisgids, brochures, stadsplan, toegangsbewijzen,...). Ze kunnen ook geen toelichting geven bij hun gepland verblijf. Op de vraag waarom ze Warschau willen bezoeken, zeggen ze dat ze via een vriend gehoord hebben dat Polen een mooi land is. Deze vriend heeft dan voor hen alles geregeld voor hun reis naar Polen (hotelboeking, reisprogramma, Schengenvisa,...).”

In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat de aangegeven motiveringen niet afdoende zijn, wijst de Raad er op dat het afdoende karakter van de motivering dient te worden beoordeeld aan de hand van de toepasselijke wetbepalingen en aan de hand van de stukken van het administratief dossier.

Artikel 3, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;;

(...).”

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.”

Artikel 3, eerste lid, 3°, gecombineerd met het tweede lid van hetzelfde artikel van de vreemdelingenwet sluit niet uit dat een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum toch wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110.745).

De verwerende partij is in casu niet overtuigd van het reismotief van verzoekende partij en stoelt dit op de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd en het ontbreken van stavingstukken.

Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, belet de grenscontrole niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Ook het enkele gegeven dat een Schengenvisum recht geeft om zich vrij binnen het Schengengrondgebied te verplaatsen, ontslaat verzoekende partij niet om bij binnenkomst haar reisdoel te staven door middel van stukken en/of verklaringen, in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat het loutere feit dat zij in het bezit is van een visum waarvoor zij bij de aanvraag alle nodige bewijsstukken had voorgelegd, verzoekende partij niet ontslaat om bij binnenkomst op het Belgische grondgebied, haar reisdoel en reismotief te kunnen staven en aannemelijk te maken.

Artikel 6.1 van de Schengengrenscode - zoals dit is te vinden in verordening nr. 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen, waarbij de verordening nr. 562/2006 wordt ingetrokken - handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (25), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.”

Deze toegangsvoorwaarden zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat.

De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;

b) indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 6, lid 1, onder

b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008;”.

Artikel 14 van de Schengengrenscore luidt als volgt:

“1. Indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 6, lid 1, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet en niet tot de in artikel 6, lid 5, genoemde categorieën personen behoort, wordt hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten geweigerd. Dit laat de toepassing van de bijzondere bepalingen inzake asielrecht en internationale bescherming of inzake afgifte van een visum voor een verblijf van langere duur onverlet.

2. De toegang kan alleen worden geweigerd in een met redenen omklede beslissing waarin de precieze weigeringsgronden worden genoemd. De beslissing wordt genomen door een naar nationaal recht bevoegde instantie. Zij is onmiddellijk van toepassing.

De met redenen omklede beslissing waarin de precieze weigeringsgronden worden genoemd, wordt meegedeeld door middel van het standaardformulier in bijlage V, deel B, dat wordt ingevuld door de naar nationaal recht voor de weigering van toegang bevoegde autoriteit. Het ingevulde standaardformulier wordt verstrekt aan de betrokken onderdaan van een derde land, die met behulp van dit formulier de ontvangst van de beslissing tot weigering van toegang bevestigt.

3. Personen aan wie de toegang wordt geweigerd, hebben het recht daartegen beroep in te stellen. Het beroep wordt ingesteld overeenkomstig het nationale recht. De onderdaan van een derde land ontvangt tevens schriftelijke informatie over contactpunten die informatie kunnen verschaffen over wettelijke vertegenwoordigers die namens de betrokkene in overeenstemming met het nationale recht kunnen optreden.

Het instellen van beroep schort de beslissing tot weigering van toegang niet op. Indien de beroepsprocedure tot de conclusie leidt dat de beslissing tot weigering van toegang ongegrond was, heeft de betrokken onderdaan van een derde land, onverminderd een eventuele naar nationaal recht toegekende schadeloosstelling, recht op herstel van de geannuleerde inreisstempel, en op schrapping van andere annuleringen of toevoegingen, door de lidstaat die de toegang heeft geweigerd.

4. Ingeval een onderdaan van een derde land de toegang wordt geweigerd, zien de grenswachters erop toe dat die persoon het grondgebied van de betrokken lidstaat niet betreedt.

5. De lidstaten verzamelen statistieken over het aantal personen aan wie de toegang wordt geweigerd, de weigeringsgronden, de nationaliteit van de personen aan wie de toegang werd geweigerd en het soort grens (land, lucht of zee) waar de toegang werd geweigerd, en dienen deze jaarlijks in bij de Commissie (Eurostat) overeenkomstig Verordening (EG) nr. 862/2007 van het Europees Parlement en de Raad (1).

6. Gedetailleerde voorschriften inzake weigering van toegang zijn opgenomen in bijlage V, deel A.”

Artikel 34 van de Visumcode bepaalt verder duidelijk in het tweede lid dat een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. In tegenstelling tot wat verzoekende partij aldus lijkt voor te houden, volstaat het voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken zou hebben voorgelegd. Om toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied moet men niet alleen in het bezit zijn van een geldig visum maar moet men eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Wat de precieze toeristische intenties zijn, is volgens de verwerende partij niet afdoende duidelijk omdat verzoekende partij in gebreke bleef daar verdere toelichting bij te geven. De Raad acht dit niet kennelijk onredelijk nu uit het gehoorverslag van 26 september 2019 blijkt dat verzoekende partij geen enkele bezienswaardigheid zoals vermeld in hun programma kon opnoemen. Zij en haar echtgenote hebben geen enkele notie van de toeristische bezienswaardigheden in Warschau en kunnen geen toelichting geven inzake hun toeristisch verblijf. Op de vraag waarom ze Warschau willen bezoeken kunnen ze enkel antwoorden dat ze van een vriend gehoord hebben dat Polen een mooi land is. Zij hebben dan aan deze vriend gevraagd om een hotelboeking, een programma en een visum te regelen zodat ze ook naar Polen konden reizen.

Van iemand die beweert om toeristische redenen naar Polen, Warschau te reizen waarbij een verblijf van maar liefst veertien dagen wordt voorzien mag toch enige kennis verwacht worden omtrent de plaatsen die men wenst te bezoeken. De vaststelling dat verzoekende partij totaal in gebreke blijft enige duiding te geven bij haar toeristische plannen alsook het feit dat zij buiten een half A4-blad geen enkele toeristische informatie in bezit heeft ondersteunt dan ook het besluit dat het doel en de

verblijfsomstandigheden van verzoekende partij onduidelijk zijn. Verzoekende partij betoogt thans wel dat haar niet verweten kan worden geen toegangstickets voor bezienswaardigheden te hebben aangezien die ter plekke worden aangekocht, maar zij gaat eraan voorbij dat de motivering zich niet daartoe beperkt maar stelt dat verzoekende partij evenmin in bezit is van een reisgids, brochures, stadsplan, De verwerende partij oordeelt aldus dat het totale gebrek aan enige toeristische informatie, met uitzondering van het half A4-blad, tezamen met de vrijwel onbestaande kennis in hoofde van verzoekende partij over toeristische bezienswaardigheden in Warschau doen besluiten dat het verblijfsdoel en -omstandigheden onduidelijk zijn.

Om het gebrek aan toelichting inzake het toeristisch verblijf te verantwoorden betoogt verzoekende partij voorts nog dat hun vriend (volgens de uiteenzetting onder de feiten in het verzoekschrift zelf "vrienden") als gids zou(den) fungeren in Warschau. De Raad dient vooreerst vast te stellen dat verzoekende partij noch haar echtgenoot tijdens het gehoor bij de grenspolitie aangegeven hebben dat hun vriend hen zou gidsen in Warschau. Zij hebben enkel gesteld dat hun vriend hen geholpen heeft hun reis naar Polen te organiseren. Verder hebben ze ook nergens gesteld dat hun vriend, of meerdere vrienden, woonachtig is (zijn) in Warschau. Dit a posteriori-argument kan in het licht van de afgelegde verklaringen ten tijde van de grenscontrole geenszins overtuigen om de motieven van de bestreden beslissing te doen wankelen. Daarenboven, het loutere feit dat ze zouden gebruik maken van een gids in Warschau, doet nog altijd geen afbreuk aan de vaststelling dat zij compleet onwetend zijn over Warschau, hetgeen terecht vragen doet rijzen bij een toeristisch motief.

Ook het gegeven dat zij over voldoende financiële middelen beschikt om haar verblijf te financieren maakt geenszins dat zij daarmee het doel en de omstandigheden van haar verblijf heeft aangetoond.

Waar verzoekende partij betoogt dat zij zich niet heeft kunnen uitdrukken omwille van taalproblemen wijst de Raad erop dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij zich kon uitdrukken in de Engelse taal, hetgeen zoals de verwerende partij in de nota terecht stelt, de officiële taal van Ghana is, en verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat zij als Ghanese burger de officiële taal van haar land niet afdoende machtig zou zijn, nu uit de notities van haar verklaringen verder niet blijkt dat er zich taalproblemen voordeden in de zin dat de betrokkenen elkaar niet goed zouden verstaan hebben. De Raad ziet immers niet in op welke wijze de grenspolitie dergelijke verklaringen zou kunnen noteren zonder de inbreng van verzoekende partij dienaangaande. Uit haar verklaringen blijkt ook dat zij de vragen moet begrepen hebben. De bestreden beslissing werd haar ook in de Engelse taal uitgelegd. De verzoekende partij beperkt zich dan ook tot loutere beweringen aangaande taalproblemen. Zij haalt slechts in het algemeen een taalprobleem aan zonder te concretiseren op welke punten er vertaalfouten of verkeerde interpretaties zouden gerezen zijn en hoe dit haar zou hebben geschaad. Het volstaat niet algemeen te stellen dat verzoekende partij amper begreep wat er gezegd werd zonder concreet te stellen wat niet of fout werd vertaald en welke gegevens verzoekende partij niet kon aanbrengen.

Gezien het geheel van de verklaringen en voorgelegde stukken, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij hieruit afleidt dat het reisdoel en de verblijfsomstandigheden niet afdoende zijn aangetoond. Verzoekende partij weerlegt de motieven van de bestreden beslissing niet.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nog een aanvullende nota neer waarin zij ingaat op de hoogdringendheid van onderhavige zaak alsook het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij dreigt te ondergaan. Zoals hoger reeds gesteld wordt de hoogdringendheid in casu niet betwist en verder, aangezien verzoekende partij geen ernstig middel heeft aangebracht, bestaat er, zoals hierna zal blijken, ook geen noodzaak in te gaan op dit betoog.

Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen blijkt prima facie niet.

2.3.4. Het middel is prima facie niet ernstig.

2.3.5. Verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER